

Poika, katso, äitisi

Olen hyvin iloinen siitä, että maailma on varannut vuodesta, edes yhden päivän, jolloin me voimme osoittaa erityistä kunnioitusta äideillemme. Jumala on kunnioittanut äitejä tekemällä heistä itselleen työtovereita suuressa työssään ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttamiseksi. Hänen suunnitelmaansa lapsiensa pelastukseksi ja korotukseksi kuului maanpäällinen elämä, jonka aikana — kuolevaisissa majoissaan — he voisivat osoittaa olevansa kelpoisia siihen lopputomaan kehitykseen, joka kuuluu tuohon suunnitelmaan. Äidit olivat aivan välttämättömiä tuon suunnitelman onnistumiseksi, ja kuten aina, he ovat selviytyneet hyvin tästä heille asetetusta kokeestaan.

Itse asiassa eräs vaikuttavimmista tapahtumista sattui ristin juurella Jeesuksen ristiinnaulitsemisen aikana. Useimmat Jeesuksen ystävät olivat hyljänneet Hänet ja monet opetuslapset olivat kaikonneet Hänen luotaan, mutta Hänen äitinsä viipyi Hänen lähellä ja odotti Hänen kerrallaan noina Hänen kuolemansa pitkinä yksinäisinä kamppailun tuokioina. Kertoessaan noista tuskallisista hetkistä pyhät kirjoitukset mainitsevat, että Jeesus katsoi alas äitiinsä ja rakkaaseen apostoliinsa, Johannekseen. Tuo kohta kuuluu: Kun Jeesus näki äitinsä ja sen opetuslapsen, jota hän rakasti, seisovan siinä vieressä, sanoi hän äidillensä: "Vaimo, katso, poikasi."

Sitten hän sanoi opetuslapselle: "Katso, äitisi!" Ja siitä hetkestä opetuslapsi otti hänet kotiinsa.

Sen jälkeen, kun Jeesus tiesi, että kaikki jo oli täytetty, sanoi hän, että kirjoitus kävisi toteen: "Minun on jano."

Siinä oli astia, hapanviiniä täynnä, niin he täyttivät sillä hapanviinillä

sienen ja panivat sen isoppikorren päähän ja ojensivat sen hänen suunsa eteen.

Kun nyt Jeesus oli ottanut hapanviinin, sanoi hän: "Se on täytetty!", ja kallisti päänsä ja antoi henkensä.

(Joh. 19:26-30)

Tuo kauan aikaa sitten tapahtunut kohta pojan ja hänen äitinsä välillä on osoituksena eräästä merkittävimmistä ihmissuhteista. Poika on kiitollisuuden velassa äidilleen miltei kaikesta, ja äidin korkein velvollisuus on huolehtia lapsistaan. Tuntuu sopivalta käyttää tuota velvoittavaa lausetta "Poika, katso, äitisi!" tämän kirjoituksen otsakkeena viettäessämme tätä tärkeätä päivää. Me tarkoitamme sitä, että meidän tulisi kunnioittaa äitiä, palvella häntä ja tehdä hänen elämästään onnellinen. Jos me yrittäisimme luetella todellisen äidin hyveet, me saataisimme käyttää loppuun käyttämämme kielten sanavaraston silti tekemättä hänelle oikeutta — ellemmme sitten käytä samoja sanoja kuin apostoli Johannes käytti määritellessään Jumalan. Hän sanoi: "Jumala on rakkaus." Kun naiset vastaavat äitiyden pyhään kutsuun — tapahtuipa se sitten mökissä tai palatsissa — tuo äitiys voidaan samaistaa rakkauden kanssa. Tällä kaikkein suurimmalla lahjalla Herra varusti äidit heidän työtään varten.

"Äitiys" on kirjoitettuna siihen porttiin, jonka kautta henget tulevat kuolevaisten maailmaan. Jumalan Poika pyhitti ja kirkasti tuon kirjoituksen kumartuessaan kulkemaan sen portin kautta ja kutsuessaan kuolevaisia naista nimellä "Äiti." Ja kun Hän näki heidän pienet lapsensa, Hän vertasi tätä taivaan valtakuntaan ja sillä tavoin viittasi Jumalan osallisuuteen kaikessa.

Sekä äidin että isän tehtävä on tär-

keä, mutta meidän Luojamme on suunnitellut niin, että naiset useinkin ovat parempia ihmisolentoja kuin miehet. Viime aikoina saatana on kuitenkin yhä voimakkaammin hyökännyt naisia vastaan. Monet miehet ovat olleet juomareita aina aikojen alusta lähtien, mutta naiset ovat pysytelleet erossa tuosta ihmisarvoa alentavasta synnistä. Naiset ovat tavallisesti eläneet korkeammalla siveellisellä tasolla kuin miehet, mutta saatanan nykyisten voimakkaampien ponnistelujen myötä yhä useammat naiset ovat ajautumassa miesten paheisiin.

Kerran muuan mies ajoi samassa hississä kahden naisen kanssa. Vainomaisesta kunnioituksesta tuntien hän otti hatun päästään, mutta kuultuaan noiden kahden naisen puhetta tovin, hän laittoi hatun takaisin päähänsä.

Todellinen äitiys on valtaisin voima maailmassa, ja äitien päivä on päivä, jolloin me voimme osoittaa äidille vastarakkautta hänen huolenpidostaan. Tunnen suurta kunnioitusta teitä kohtaan, äidit, ja niinpä tänä pyhänä äitien päivänä me voimme muistuttaa toisiamme velvollisuuksistamme sanomalla toinen toisillemme: "Vaimo, katso, poikasi!" ja "Poika, katso, äitisi!" Auttakoon Jumala meitä muodostamaan tästä yhteistyöstä menestyksekkään.

Onnellinen Prinssi

Olipa kerran pienessä kaupungissa Saksassa eräs prinssi. Tämä prinssi eli noin 400 vuotta sitten perheensä kanssa isossa linnassa. Heitä ei puuttunut mitään. Muutaman vuoden päästä tämä prinssi kuoli ja hänen kunniaakseen pystytettiin komea patsas. Se oli kaunis ja kallis muistomerkki hänelle. Se oli niin kaunis, että lapset sanoivat, että se prinssin patsas näytti ihan enkeliltä. Tämä patsas oli peitetty ohuilla kultaisilla lehdillä, silminä oli kaksi safiiria, ja suuri punainen rubiini välkehti miekan kahvassa. Tosiaan kaikki ihailivat suuresti Onnellista Prinssiä.

Tässä pienessä kaupungissa, missä Onnellisen Prinssin patsas seiso, oli paljon kurjuutta ja nälkää. Ihmisiä kuoli nälkään joka päivä ja ihmiset itkivät kovasti, koska he eivät olleet onnellisia. Onnellinen Prinssi muisteli aikaa, kun hän eli, ja hän muisti, miten hauskaa elämä oli ollut. Silloin hän ihmetteli, miksi ihmiset tässä kaupungissa eivät olleet onnellisia. Eräänä yönä lensi pieni pääskynen kaupungin yli. Sen ystävät olivat matkanneet Egyptiin jo viikkoja aikaisemmin, mutta tämä oli viivytellyt, sillä se oli ollut rakastunut hyvin kauniiseen kaislaan. Se oli tavannut kaislan aikaisin keväällä lentäessään suuren keltaisen pilven perässä virran yli, ja se oli ihaillut kaislan solakkaan varteen niin, että oli pysähtynyt heti puhelemaan sille. "Saanko rakastaa sinua?" se kysyi, sillä se halusi heti paikalla käydä suoraan asiaan. Ja kaisla kumarsi syvästi sen edessä. "Naurettavaa rakkautta", visersivät toiset pääskysel. "Hänellä ei ole rahaa, mutta aivan liian paljon sukulaisia kylläkin." Toden totta: joessa kasvoi tiheässä kaisloja. Sitten syksyn tullen kaikki pääskysel lensivät pois. Mutta tämä pieni pääskynen viipyi, koska se rakasti tuota kaislaa. Talvi oli tulossa, ja lopulta pääskynen oli pakko lentää etelään. Se pysyi kaislaa tulemaan kanssaan, mutta tämä ei voinut, koska se kasvoi maassa. Pääskynen, vaikka se rakasti kaislaa, lensi tiehensä. Tunteja myöhemmin se oli hyvin väsynyt ja se etsi nukkumapaikkaa. Se ajatteli, että toivottavasti kaupunki oli valmis vastaanottamaan hänet. Yhtäkkiä se näki patsaan korkean pilarin päässä. "Tuonne minä menen", se huudahti. Niin se asettui Onnellisen Prinssin jal-

kojen väliin. Kun se oli valmis menemään nukkumaan, se työnsi päätään siiven alle. Mutta silloin putosi suuri vesipisara sen päälle. "Kummallista," se huudahti, "taivaalla ei ole pilveäkään! Nyt olen ihan kastunut." Pääskynen katsoi ylös ja näki, että Prinssin silmät olivat täynnä kyneleitä. Pääskynen kysyi: "Kuka sinä olet?" Patsas vastasi: "Olen Onnellinen Prinssi." Pääskynen vastasi: "Jos sinä olet Onnellinen Prinssi, miksi sitten itket?" "Koska kun olin elossa ja minulla oli ihmisen sydän, en tiennyt mitään kyneleistä. Niin minä elin, ja niin minä kuolin, ja nyt kun olen kuollut on minun pantu tänne niin korkealle, että voin nähdä kaupunkini kaiken rumuuden ja kurjuuden ja vaikka sydämeni on lyijyä, on minun pakko itkeä." Pieni pääskynen kysyi: "Miksi?" Ja Onnellinen Prinssi esitti seuraavan kertomuksen:

"Kaukana täältä pienen kadun varrella on köyhä talo. Ikkuna on auki ja sen läpi voin nähdä vaimon pöydän ääressä. Hänen kasvonsa ovat laihat ja kuluneet, ja hänen kätensä ovat karheat ja punaiset ja neulojen pistelemät, sillä hän on koruompelija. Hän työskentelee myöhään saadakseen rahaa ostaakseen ruokaa pojalleen, joka on sairas. Mutta äidillä ei ole muuta annettavaa hänelle kuin joen vettä, ja sen vuoksi poika itkee. Pääsky, pääsky, pieni pääskynen, etkö sinä veisi hänelle rubiinin miekkani kahvasta? Minun jalkani ovat kiinni jalustassa, niin että en itse voi lähteä liikkeelle." Pääskynen vastasi: "Minun täytyy matkustaa Egyptiin; minua odotetaan siellä." "Etkö jäisi tänne yöksi vielä? Pojalla on kova jano ja äiti on niin surullinen."

Niin pääskynen nokki irti suuren punaisen rubiinin ja vei sen heille ja pani pöydälle ja lensi pois. Pääskynen lensi takaisin Onnellisen Prinssin luo ja kertoi, mitä oli tehnyt. Onnellinen Prinssi oli niin onnellinen, että hän halusi antaa toisille ihmi-

sille johtain. Tämän hän tekikin. Hän antoi safiirisilmänsä köyhille ihmisille, vaikka hän sen tehdessään tulikin sokeaksi. Sen kullat, joka peitti hänet, hän antoi nälkäisille, ja Prinssi, joka oli ollut niin kaunis, oli nyt ruma. Kullalla peitetystä patsaasta oli jäljellä vain sen lyijyinen sisus. Ja se ei ollut kaunista katseltavaa. Niinpä kaupungin pormestari päätti ottaa Onnellisen Prinssin patsaan pois pilarilta ja panna sen paikalle pormestarin oman patsaan, koska hän oli niin ylpeä itsestään.

Patsasta pois siirrettäessä löytyi sen edestä pieni pääskynen, joka oli paljeltunut kuoliaaksi. Onnellisen Prinssin patsas ja pääskynen heitettiin molemmat kaatopaikalle.

Myöhemmin Jumala pyysi enkeliään tuomaan tuosta kaupungista kaksi kallisarvoisinta esinettä. Enkeli meni kaupunkiin ja palatessaan toi Jumalalle kuolleen pääskynen ja Onnellisen Prinssin lyijyisydämen.

Voimme helposti verrata tätä satua Jeesuksen Kristuksen elämään. Hän syntyi antaakseen meille iankaikkisen elämän. Ollessaan täällä maan päällä hän todella rakasti ihmiskuntaa enemmän kuin itseään. Hän vietti koko elämänsä ajan opettaen ihmisille tiestä, joka vie meidät pelastukseen eli korotukseen — lopulta Hän kuoli puolestamme. Kristus todella rakasti lähimmäisiään — samoin kuin Onnellinen Prinssi ja pääskynen.

Vaikka emme voi olla kaikki rikkaita, emmekä voi antaa jokaiselle rahaa tai kultaa, voimme kuitenkin antaa siitä, mitä meillä on. Onnellinen Prinssi antoi kaiken, mitä hänellä oli — pääskynen palveli ja se kuoli palvellessaan. Kristus ei tietääkseni ollut rikas; Hän ei antanut ihmisille rahaa. Hän antoi kaiken, mitä Hänellä oli — Hän antoi ennemminkin — Hän antoi henkensä. Jumala ei odota meidän antavan henkeämme, mutta Hän odottaa meidän jakavan Hänen evankeliumiaan muille. Voimme samoin kuin Kristus rakastaa lähimmäisiämme. Kun minua pyydettiin pitämään tämä puhe, minulle ehdotettiin, että selittäisin, kuinka lähetystyöni on vaikuttanut minuun. Olen sitä mieltä, että olen oppinut rakastamaan lähimmäisiäni paremmin kuin ennen lähetystyöhön tuloani. Tästä olen hyvin kiitollinen.

Yllä oleva on vanhin L. Wayne Williamssonin Helsingin seurakunnassa 24. 1. 1971 pitämä jäsnyväispuhe.

Pertti ja Kirsti Vorimo nauttivat juhlasta ainakin hymystä päätellen.

Helsingin piirin juhlayleisön toivottavat tervetulleeksi illan juontajat Mia Savolainen ja Heikki Karumo.

Talven ihmemaa

NVK:n Kultaa ja vihreätanssiaiset pidettiin perinteiseen tapaan helmikuun piirikonferenssien yhteydessä. Illan tapahtumista kertovat alla olevat toimittajan työpöydältä löytyneet kuvat.

Myös Tampereella tanssittiin "Talven ihmemaassa". Kuvassa vasemmalta Unto Hohtari, Pirkko Karimeri, Seppo Puikkonen, sisar ja velli Lindberg sekä Anna-Leena Karumo.

Juhlava poloneesi aloitti tanssiaiset Pohjois-Helsingin kapelilla.

Musiikista huolehti jokaisessa piirissä NVK:n nuorille tuttu turkulaisyhtye Vankkumattomat.

Huikan vakavampi hetki juhlan alkuvaiheilla ennen alkumaljojen juontia.